

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach
44-100 Gliwice, ul. Wyszyńskiego 2
WYDZIAŁ II
tel. (32) 238-98-30

Dnia 18 marca 2022 r.
Sygn. akt II SA/GI 1144/21

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

URZĄD MIEJSKI - GLIWICE
Biuro Podawcze

List polecony
Data wplywu 22-03-2022



Liczba zel. 2

UM.413829.2022

data
wplywu

22-03-2022

UM.....

Rada Miasta Gliwice
ul. Zwycięstwa 21
44-100 Gliwice



DORĘCZENIE PRAWOMOCNEGO ORZECZENIA I ZWROT AKT

W wykonaniu zarządzenia starszego referendarza sądowego z dnia 16 marca 2022 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach przesyła w załączeniu odpis wyroku z dnia 9 grudnia 2021 r. ze stwierdzeniem daty jego prawomocności i uzasadnieniem w sprawie ze skargi
Jednocześnie zwraca akta administracyjne nr XVII/340/2020.

Załączniki:

1. odpis orzeczenia,
2. akta administracyjne-1 teczka



WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Elżbieta Kaznowska
Sędziowie	Asesor WSA Tomasz Dziuk (spr.), Sędzia WSA Edyta Kędzierska
Protokolant	specjalista Magdalena Nowacka-Brzeźniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2021 r.
sprawy ze skargi I

na uchwałę Rady Miasta Gliwice

z dnia 30 lipca 2020 r. nr XVII/340/2020

w przedmiocie określenia strefy płatnego parkowania na drogach publicznych oraz
zasad pobierania opłat za parkowanie

oddala skargę.



Na oryginalne własność podpis

Za zgodność z oryginałem

ST. SEKRETARZ SĄDOWY

Magdalena Strzałkowska

Wypis
z dnia ...
prawnocześnie od dnia ...

z dnia 9. 12. 2021 r. sygn. akt II SA/GI 1144/21
prawnocześnie od dnia 15. 02. 2022

Uzasadnienie

Pismem z dnia 12 sierpnia 2021 r. (dalej „skarżący”) wniósł skargę na uchwałę Rady Miasta Gliwice z dnia 30 lipca 2020 r. nr XVII/340/2020 w sprawie określenia strefy płatnego parkowania na drogach publicznych oraz zasad pobierania opłat za parkowanie na terenie miasta Gliwice.

W skardze domagał się stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały, zarzucając jej sprzeczność z prawem, a w szczególności z przepisami ustanawiającymi upoważnienie do ustalenia stref płatnego parkowania, w tym art. 13f ustawy o drogach publicznych. Wskazał przy tym, że miejsca parkingowe nie spełniają warunków technicznych, pozwalających na pobieranie opłat. Zarzucił również sprzeczność z art. 87 i art. 88 Konstytucji RP.

Wadliwości uchwały skarżący dopatruje się w nieprawidłowym oznaczeniu miejsc parkingowych, za które pobierane są opłaty, gdyż brak jest oznaczenia poziomego tych miejsc. Na dowód tego do skargi załączył fotografie, na których widoczne są ulice objęte strefą parkowania.

Skarżący zaakcentował, że prowadził już w tej sprawie korespondencję z Radą Miasta. W korespondencji tej Rada podnosiła, że w zaskarżonej uchwale brak jest zapisów odnoszących się do sposobu i kryteriów wyznaczania miejsc parkingowych w strefie płatnego parkowania. Jednak z tą argumentacją skarżący nie zgadza się, gdyż Rada wyznaczyła jednak strefę płatnego parkowania w sposób konkretny poprzez oznaczenie mapowe oraz wskazanie nazw ulic. Podkreśla, że chodzi mu o respektowanie wymogów technicznych, w tym o sposoby oznaczenia miejsc płatnego parkowania, które będą transparentne i czytelne dla każdego, przeciętnego, czy nawet nie znającego topografii Gliwic, kierowcy.

Na poparcie swojego stanowiska skarżący przywołuje orzecznictwo sądów administracyjnych, w tym przede wszystkim uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 października 2017 r. sygn. akt II GPS 2/17, przytaczając jej fragmenty. Skarżący zaakcentował, że skutkiem tej uchwały jest konieczność jak najszybszego uchylecia lub zmiany uchwał przez rady gmin, które przyjęły odmienną interpretację art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych. Według skarżącego uchwała NSA daje obecnie sądowi administracyjnemu podstawę do stwierdzenia nieważności poszczególnych uchwał dotyczących stref płatnego parkowania.

Skarżący domaga się zobowiązania Rady Miasta do przedłożenia do akt sprawy aktualnie obowiązującej uchwały w formie tekstu jednolitego wraz ze wszystkimi załącznikami oraz odpisem dla skarżącego

Do skargi załączona została m.in. korespondencja skarżącego z Komendą Policji w Gliwicach, wydruki orzeczeń Samorządowego Kolegium Odwoławczego wydanych w podobnych sprawach, a także wydruki fotografii nieprawidłowo oznaczonych miejsc, za które pobiera się opłaty.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta Gliwice wniosła o jej oddalenie. Zaakcentowała, że w myśl przepisów ustawy o drogach publicznych organ gminy został upoważniony wyłącznie do ustalenia strefy płatnego parkowania i wysokości opłat za parkowanie w tej strefie. Ustalenie zaś strefy to określenie granic obszaru, który charakteryzuje się znacznym deficytem miejsc postojowych i w związku z tym za postój na tym obszarze pobiera się opłatę. Przedmiotowa uchwała nie zawiera jednakże zapisów, wedle których opłata za parkowanie pojazdów samochodowych obowiązuje w każdym miejscu strefy płatnego parkowania, czy też zapisu, że opłaty obowiązują w całym pasie drogowym danej ulicy, bądź innego wskazującego, że opłaty pobiera się za postój pojazdów również w miejscach niewyznaczonych.

Jednocześnie wskazano, że wyznaczenie w strefie płatnego parkowania, w uzgodnieniu z zarządcą drogi, miejsc przeznaczonych na postój pojazdów, w tym stanowisk przeznaczonych na postój pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową zostało nałożone na organ właściwy do zarządzania ruchem (art. 13b ust. 6 pkt 1 ustawy o drogach publicznych), a nie na radę gminy. W uchwale należy jedynie określić granice strefy. Natomiast samo wyznaczenie miejsc przeznaczonych do parkowania odbywa się już po ustaleniu przez radę gminy tej strefy.

W odpowiedzi na skargę przyznano jednocześnie, że zastosowanie oznaczenia pionowego bez oznaczeń poziomych wprowadza w błąd użytkowników drogi co do konieczności uiszczenia opłaty za parkowanie pojazdu w strefie płatnego parkowania. Jednak przyjmując przedmiotową uchwałę Rada działa w granicach obowiązujących przepisów oraz w ramach przysługujących uprawnień.

W piśmie z dnia 17 listopada 2021 r. skarżący ustosunkował się do stanowiska organu przedstawionego w odpowiedzi na skargę. Zaakcentował, że skoro brak oznaczenia miejsc poziomych wprowadza w błąd użytkowników dróg, to wynika stąd konkluzja, że uchwała pozwalająca na pobieranie opłat w takich

miejscach jest wadliwa. Wskazał ponadto, że nie doręczono mu dotychczas czytelnego tekstu uchwały wraz z kolorowymi załącznikami mapowymi.

Na rozprawie w dniu 9 grudnia 2021 r. skarżący podtrzymał skargę i zaakcentował, że skutkiem uchwały Naczelnego Sadu Administracyjnego winna być zmiana uchwał w przedmiocie stref płatnego parkowania. Odwołując się do wyroku tutejszego Sądu sygn. I SA/GI 324/17 podkreślił, że miejsca do parkowania powinny być oznaczone podwójnie: pionowo i poziomo.

Natomiast pełnomocnik organu wniósł o oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j.: Dz. U. z 2021 r., poz. 137 ze zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm., dalej w skrócie "p.p.s.a.") zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego. Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.).

Przedmiot zaskarżenia w niniejszej sprawie stanowi uchwała Rady Miasta Gliwice z dnia 30 lipca 2020 r. nr XVII/340/2020 w sprawie określenia strefy płatnego parkowania na drogach publicznych oraz zasad pobierania opłat za parkowanie na terenie miasta Gliwice (obecnie: t.j. Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2021r., poz. 5122 ze zm.). Jako podstawę wydania wskazano w niej art. 18a ust. 1 i art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 713, dalej w

skrótce "u.s.g.") w związku z art. 13 ust 1 pkt 1, 13b i art. 13f ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 470 ze zm., dalej w skrótce "u.d.p.").

Zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego. Akty prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Ustanawianie aktów prawa miejscowego należy do kompetencji organów samorządu terytorialnego, które czynią to wyłącznie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa, którą w niniejszym przypadku jest u.s.g. Cechami wyróżniającymi uchwały będące aktami prawa powszechnie obowiązującego od pozostałych uchwał stanowiących przez rady gmin, jest ich generalny i abstrakcyjny charakter oraz to, że ich postanowienia wpływają na realizację publicznych praw adresatów oraz mogą stanowić podstawę wydania decyzji administracyjnych wobec różnych podmiotów.

Ze względu na przedmiot zaskarżenia wskazać należy na treść art. 101 u.s.g. Zgodnie z tym przepisem, każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego (ust. 1), przy czym w sprawach, o których mowa w ust. 1, zgodnie z ust. 4 stosuje się odpowiednio art. 94 u.s.g. Stosownie zaś do art. 94 ust. 1 u.s.g. nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia w terminie określonym w art. 90 ust. 1, albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego.

W świetle art. 101 ust. 1 u.s.g., prawo do wniesienia skargi, o której mowa w tym przepisie, przysługuje podmiotowi, który wykaze naruszenie przez zaskarżoną uchwałę własnego interesu prawnego lub uprawnienia. Chodzi zatem o taką sytuację, gdy zaskarżona uchwała godzi w sferę prawną podmiotu przez wywołanie negatywnych następstw prawnych. Interes prawny można wywodzić tylko z treści normy prawa materialnego dającej się za każdym razem indywidualnie określić i wyodrębnić spośród innych norm - normy, której treść można do końca ustalić. Interes prawny nie może być zatem wyprowadzony tylko z faktu istnienia jakiegoś

aktu prawnego, czy jakiejś instytucji prawnej (por. wyrok NSA z dnia 22 lutego 2017 r. sygn. akt II OSK 1497/15). Art. 101 ust. 1 u.s.g. był badany przez Trybunał Konstytucyjny pod względem zgodności z określonymi normami Konstytucji RP, który orzekł, iż przepis ten jest zgodny z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7 oraz z art. 77 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji RP. Jednocześnie w uzasadnieniu powyższego wyroku Trybunał przypomniał, że charakter prawny skargi, wynikającej z art. 101 ww. ustawy, był już przedmiotem jego oceny (por. wyrok TK z 16 września 2008 r., SK 76/06, OTK-A 2008 nr 7 poz. 121). W wyroku z 4 listopada 2003 r. (SK 30/02, OTK ZU 2003 seria A nr 8, poz. 84) Trybunał stwierdził, że skarga na podstawie art. 101 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis* - podstawą zaskarżenia jest niezgodność uchwały z prawem i równocześnie naruszenie przez nią konkretnie rozumianych interesów lub uprawnień konkretnego obywatela lub ich grupy bądź wreszcie innego podmiotu, który jest mieszkańcem danej gminy lub jest z tą gminą związany prawnie w inny sposób. W pojęciu interesu prawnego mogą się mieścić zarówno uprawnienia, jak i obowiązki prawne.

W ocenie Sądu, skarżący posiada legitymację procesową do zaskarżenia uchwały. Wykazał on bowiem, że jest korzystającym z drogi publicznej, który na podstawie zaskarżonej uchwały zobowiązany jest do uiszczenia opłat za postój pojazdu na terenie wskazanej powyżej strefy płatnego parkowania. Wynika to z załączonego do skargi postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z dnia 12 lipca 2019 r. uwzględniającego zażalenie skarżącego na postanowienie Prezydenta Miasta Gliwice z dnia 18 czerwca 2019 r., w przedmiocie zarzutu skarżącego w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym nałożonej na niego opłaty dodatkowej za nieopłacony postój w strefie płatnego parkowania na terenie Miasta Gliwice. Z postanowienia Kolegium wynika, że skarżący jest podmiotem, na który zaskarżona uchwała nakłada obowiązki. W ten sposób zaskarżona uchwała bezpośrednio i skutecznie ingeruje w sferę praw i obowiązków skarżącego. Skoro zaś skarżący twierdzi, że ingerencja ta odbywa się z naruszeniem prawa stanowiącym podstawę do stwierdzenia nieważności, to w konsekwencji należy przyjąć, że posiada on legitymację do zaskarżenia przedmiotowej uchwały.

W związku z tym, że skarżący domaga się stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały wyjaśnić należy, że podstawy nieważności aktu organu

gminy określa art. 91 ust. 1 u.s.g., według którego uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne.

Zgodnie z art. 91 ust. 4 u.s.g., w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Przepisy art. 91 ust. 1 oraz ust. 4 u.s.g. wyróżniają zatem dwie kategorie wad uchwał lub zarządzeń organów gminy: istotne naruszenie prawa i nieistotne naruszenie prawa. Pojęcie "istotne naruszenie prawa" nie zostało zdefiniowane w żadnej z ustaw samorządowych, tak samo jak i pojęcie "sprzeczność z prawem". W literaturze przedmiotu wypracowano pogląd, aprobowany w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, że do istotnych wad, prowadzących do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym, zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał. Sprzeczność z prawem uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego zachodzi w sytuacji, gdy doszło do jej wydania z naruszeniem przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię, a także z naruszeniem przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał. W rozpoznawanej sprawie w wyniku kontroli zaskarżonej uchwały Sąd stwierdził, że nie narusza ona prawa.

Podstawę prawną wydania zaskarżonej uchwały stanowiły m.in. przepisy art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 13b i art. 13f u.d.p. Zgodnie z tymi przepisami, korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za: 1) postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych: a) w strefie płatnego parkowania, b) w śródmiejskiej strefie płatnego parkowania (art. 13 ust. 1 pkt 1); rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania lub śródmiejską strefę płatnego parkowania: 1) ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a lub lit. b; 2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi; 3) określa sposób pobierania opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 (art. 13b ust. 4). Za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, pobiera się opłatę dodatkową (art. 13f ust.1), przy czym rada gminy (rada miasta) określa wysokość opłaty dodatkowej, o której

mowa w ust. 1, oraz sposób jej pobierania. Z kolei jak stanowi art. 13b ust. 3 ustawy o drogach publicznych, rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania lub śródmiejską strefę płatnego parkowania.

Skarżący upatruje wadliwości przedmiotowej uchwały w tym, że stanowi ona podstawę do pobierania opłat za parkowanie również na tych miejscach postojowych, które nie zostały oznaczone w sposób prawidłowy. Z załączonych do skargi zdjęć wynika, że brak prawidłowego oznaczenia miejsca postojowego dotyczy w istocie znaków poziomych. Można przy tym wyobrazić sobie sytuację odwrotną, gdy oznaczenia poziome zostały wykonane w sposób prawidłowy, brak jest natomiast prawidłowych oznaczeń pionowych. Na poparcie swojego stanowiska skarżący przywołuje uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego w składzie 7 sędziów z dnia 9 października 2017 r. sygn. akt II GPS 2/17. Jednak w ocenie Sądu rozpoznającego obecną skargę zarzuty skargi jak i wywodzone z nich żądanie stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały nie mogą być uznane za uzasadnione. Stanowisko skarżącego pomija bowiem konieczność rozróżnienia pomiędzy ustaleniem strefy płatnego parkowania a wyznaczeniem w tej strefie miejsc przeznaczonych na postój pojazdów. Konieczność takiego rozróżnienia została zresztą zaakcentowana w powyższej uchwale NSA, a istota i znaczenie tego rozróżnienia zostały w tejże uchwale w sposób jednoznaczny, a zrazem wyczerpujący omówione.

Za NSA należy zdecydowanie podkreślić, że według art. 13b ust. 3 u.d.p. „ustalenie strefy płatnego parkowania należy do rady gminy, która podejmuje w tej sprawie uchwałę na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach”. Przez ustalenie strefy płatnego parkowania należy przy tym rozumieć „określenie granic obszaru, który charakteryzuje się znacznym deficytem miejsc postojowych i w związku z tym za postój w tym obszarze pobiera się opłatę”. Zaskarżona uchwała w pełni realizuje wskazane powyżej zadania nałożone przez ustawodawcę na radę gminy, gdyż w załączniku do niej zawarty został wykaz ulic objętych strefą płatnego parkowania a granice strefy zostały oznaczone na mapie.

Skarżący podnosi istotne nieprawidłowości dotyczące oznaczania poszczególnych miejsc postojowych polegające na braku prawidłowych oznaczeń. Analiza dokumentacji zdjęciowej załączonej do skargi wskazuje, że według stanu faktycznego uwidocznionego w dacie wykonania poszczególnych zdjęć nieprawidłowości te rzeczywiście występują. Jednak strona skarżąca nie bierze pod uwagę, że materia dotycząca oznaczenia poszczególnych miejsc postojowych dotyczy sfery związanej z ich wyznaczeniem. Tymczasem jak to już jednoznacznie wyjaśnił NSA we wskazanej powyżej uchwale zadanie wyznaczenia poszczególnych miejsc przeznaczonych na postój pojazdów zostało przypisane „organowi właściwemu do zarządzania ruchem wyznaczenie w tej strefie” (art. 13b ust. 6 pkt 1 u.d.p.). NSA dodał przy tym, że „posłużenie się przez ustawodawcę w tej regulacji różnymi pojęciami - "ustalenie" strefy płatnego parkowania i "wyznaczenie" miejsc płatnego postoju, a także rozdzielenie tych kompetencji między różne podmioty, potwierdza tezę, że ustalenie strefy płatnego parkowania nie jest równoznaczne z wyznaczeniem miejsc płatnego postoju”. W konsekwencji, zdaniem Sądu rozpoznającego obecnie skargę, wadliwość oznaczeń poszczególnych miejsc postojowych nie może stanowić podstawy do podważania legalności uchwały ustanawiającej strefę płatnego parkowania.

Inaczej ocenić należałoby sytuację, w której w uchwale ustanawiającej strefę płatnego parkowania znalazłyby się postanowienia nakładające obowiązek uiszczenia opłaty za parkowanie bez względu na to, czy odbywa się ono na wyznaczonym miejscu postojowym, czy też obligujące do uiszczenia tej opłaty, nawet wtedy gdy oznaczenie danego miejsca postojowego jest nieprawidłowe. W świetle przywołanej powyżej uchwały NSA wprowadzenie przez lokalnego prawodawcę takich postanowień do uchwały ustanawiającej strefę płatnego parkowania należałoby bez wątpienia uznać za niedopuszczalne. Jednak taka sytuacja nie ma miejsca w realiach obecnie rozpatrywanej sprawy, gdyż w kontrolowanej uchwale brak takich niedopuszczalnych postanowień. Jedynie na marginesie odnotować należy, że według § 2 ust. 12 przedmiotowej uchwały częściowe zajęcie miejsca postojowego nie zwalnia kierującego z wniesienia opłaty parkingowej. Postanowienie to nie nakłada jednak obowiązku uiszczenia opłaty za parkowanie poza wyznaczonym miejscem postojowym, lecz kładzie nacisk na zajęcie (choć tylko częściowe) wyznaczonego miejsca postojowego jako okoliczność powodującą

powstanie takiego obowiązku, ani nie wprowadza odpłatności za parkowanie niezależnie od tego, czy oznaczenie częściowo zajętego miejsca postojowego jest prawidłowe. Tym samym brak podstaw do kwestionowania tego postanowienia przedmiotowej uchwały. Zresztą sam skarżący zastrzeżeń dotyczących tego postanowienia wprost nie artykułuje.

Ponadto jak wskazał NSA we wskazanej powyżej uchwale miejsca i stanowiska postojowe wyznacza się za pomocą odpowiednich znaków drogowych, określonych w przepisach wykonawczych do ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (obecnie: t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 450 ze zm.): w rozporządzeniu Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (obecnie: t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2310 ze zm.) i rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (obecnie: t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2311 ze zm.). Wymienione tutaj akty wykonawcze szczegółowo normują zasady dotyczące sposobu oznaczania poszczególnych miejsc postojowych. W związku z tym niedopuszczalnym byłoby takie rozwiązanie, w ramach którego regulacja tych zagadnień znajdowałaby się również w uchwale ustanawiającej strefę płatnego parkowania. Za niedopuszczalne uznać bowiem należy powtarzanie w akcie prawa miejscowego norm o charakterze powszechnie obowiązującym. W konsekwencji nie można czynić zarzutu, że w przedmiotowej uchwale brak jest regulacji dotyczącej zasad oznaczania miejsc postojowych w płatnej strefie parkowania. Zwłaszcza w sytuacji, w której lokalny prawodawca nie został przez ustawodawcę upoważniony do tego, aby określać te zasady.

Sąd nie stwierdził aby zaskarżona uchwała naruszała art. 13f u.d.p. Zdaniem Sądu Rada Miasta nie przekroczyła granic upoważnienia wynikającego z art. 13f ust. 2 u.d.p. Sąd nie stwierdził również zarzucanego w skardze naruszenia art. 87 i art. 88 Konstytucji RP. Wydanie przedmiotowej uchwały nie narusza bowiem obowiązującej w systemie prawnym hierarchii źródeł prawa. Ponadto uchwała ta została prawidłowo ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego (dotyczy to zarówno tekstu pierwotnego, zmian, tekstu jednolitego – Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2021 r. poz. 5122 i kolejnych zmian Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2021 r. poz. 5895 oraz poz.

6508). Zważywszy zaś na to ogłoszenie Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby zgodnie z żądaniem skarżącego zobowiązywać organ do przedkładania czytelnego tekstu uchwały wraz z kolorowymi załącznikami mapowymi.

W tym stanie rzeczy Sąd postanowił oddalić skargę na podstawie art. 151 p.p.s.a.



Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
ST. SEKRETARZ SĄDOWY
Magdalena Strzałkowska